

budget paa 1 600 Mill. Kr., og der er nedsat en Valutakommission for at raade Bod paa de abnormt høje Vekselskurser, hvorunder vor Import lider. Jeg maa sige at denne Valutakommission er en af de besynderligste Kommissioner, som man overhovedet har set; den er mulig endnu værre end den store Kommission. Efter at den er kommet til Verden, er det jo gaaet rent galt, Dollarkursen er gaaet mindst 1 Kr. op, saa egentlig saadan Herre over Situationen tør man ikke sige; denne Valutakommission har været. Nu bliver man ofte meget fornærmet, naar Valutakommissionen kritiseres eller der ytres Forbavselse over, at den aldeles ikke kan gøre noget ved den nuværende Situation, thi, siger man, det kan dog enhver forstaa, at denne Valutakommission ingenting kan udrette, og det har heller ikke været Meningen. Jeg vil da spørge: Hvorfor har man da skabt den Forventning, som man ganske utvivlsomt skabte, da man nedsatte denne Kommission? Naar de Mennesker intet kan udrette, hvorfor ofrer de da saa megen Tid paa at komme sammen og holde Børsrapporterne i stadig Opmærksomhed? Sagen er den, at denne Valutakommission særdeles vil kunde gøre Gavn, thi kan man ikke i en Fart skaffe Eksport af andre Varer — og de kan jo ikke saadan stemples op af Jorden, de skal produceres efterhaanden — saa er der dog een Vare, som man straks kan eksportere, og som altid vil blive modtaget, og det er netop Guld. Det er en stor Fejl af Nationalbanken, at den ikke har adskilligt mere Guld, den kunde i dette Øjeblik, hvis den havde staaet paa Højde med Situationen, have haft langt mere. Men selv med de 230 Mill. Kr., som den har liggende i Guld, vilde den dog kunne gaa et meget betydeligt Stykke videre, vilde den dog kunne hjælpe noget. — Man siger ofte rent populært: Ja, gode Gud, naar der er 1 600 Mill. Kr. at betale, hvad kan det saa nytte, at der ligger 200 Mill. Kr. i Guld? det er jo paa et Øjeblik ude af Banken. Dette er en herlig Naivetet. Man maa ikke tro, at det er saaledes, at Importen ikke bliver betalt før efter den 31. December, at man først da gør statistisk op, hvor meget hele Landet skylder. Og naar det saa viser sig, vi skylder 1 600 Mill. Kr., saa siger man: Gud, skal vi nu til at betale 1 600 Mill. Kr.! Det er jo ikke Meningen, fordi dette Tal bliver konstateret gennem Statistikken; adskilligt af det er betalt i Forvejen. Hvad mener man overhovedet, at den

Milliard udenlandsk Tilgodehavende, som vi havde opsamlet under Krigen, er brugt til andet end netop til at betale disse Varemængder? I stort Omfang er disse Varemængder endogsaa betalt forud for 1919. Det er altsaa ikke saaledes, at vi i dette Øjeblik staar og skal betale 1 600 Mill. Kr. eller blot en Sum, der tilnærmelsesvis kan sammenlignes med dette Tal.

Det vilde være yndigt, om Valutakommissionen kunde komme saa vidt, at vi kunde faa en Slags Oversigt over, hvor meget der skulde bruges i den nærmeste Tid. Jeg har set nævnt, at der til Manufakturvarer skulde bruges 200 Mill. Kr.; hvorvidt det er paalideligt, skal jeg dog ikke kunne sige. Men hvorom alting er, er det jo ogsaa naivt at tænke sig, at i det Øjeblik, man gav Guldet fri, vilde øjeblikkelig alle Mennesker komme styrtende og forlange Guld, og saa vilde det fordufte i et Øjeblik. Det er klart, at naar jeg har en Dollartratte, som jeg i Øjeblikket kan faa en 6 Kr. 78 Øre eller lignende for, ja, saa tager jeg mine 6 Kr. 78 Øre. Men hører jeg, at Guldet i Morgen vil blive givet fri, saa at min eventuelle Køber da kan henvende sig til Nationalbanken og faa Guld og forsende det til en Pris, som ligger noget over 3 Kr. 73 Øre — lad os under de nuværende Forhold sige: omkring 4 Kr. —, forstaaer jeg i samme Øjeblik, at jeg ikke længere kan forlange 6 Kr. 78 Øre for min Dollartratte, men jeg vil være glad, om jeg kan faa 4 Kr. 10 Øre for den; i saa Fald vil jeg dog tjene 10 Øre. I selv samme Øjeblik som Guldet bliver frit, vil Prisen derfor synke paa de faktisk tilstedeværende Sterlingkrav og Dollarkrav.

Jeg indrømmer imidlertid, at vi maa ske paa Grund af Nationalbankens hele Guldpolitik har for lidt Guld i Forhold til de Krav, der stilles til os. Hvori ligger det da? Ja, det ligger altsaa i, at vort Pengevæsen er blevet gjort til Genstand for en Inflation, at den danske Krone med andre Ord ikke har den Guld-værdi, som den burde have. Nu vel, det er foreslaaet af Dr. Birck — og det er i og for sig et særdeles plausibelt Forslag —, at man saa skulde anerkende denne Tingenes Tilstand og give Guld i det nye Paritetsforhold, som er skabt mellem Guld og den danske Krone. Det eneste Land, bortset fra Holland, det eneste af de store Verdenslande, som i dette Øjeblik hævder Guldmøntfoden og kan hævde Guldmøntfoden i sin Renhed, er U. S. A., og det er altsaa Dollaren, som i Øjeblikket bestemmer Guldets Værdi. Den